

съзряхъ нито най-малкъ дыржъ на такъвж
ужаснж чървенинж, что ся явява на не-
бе-то, кога свѣти нѣкой голѣмъ пожаръ.
Конечно достигна зора, кож-то поздра-
вихъ съ радость и благодареніе камъ
Бога, като прѣминахъ страши-тж онжж
нощъ у най-жѣстокий подвигъ (агонія).

ГЛАВА 5.

„ Въ руцѣ дѣлъ своихъ ятсе грѣшникъ“.

Рада и Славка знаяхъ веке че зло-
дѣйци-ти не сполучихъ да запалятъ Ли-
менскж-тж кулж, нѣ все бѣхъ немирны
зарад' Господаря и негово-то домород-
ство. Ахъ! думаше Рада, колко ми е
екжпоцѣнно сега нѣкое извѣстіе отъ
Лименъ! Съ благодареніе быхъ дала ми-
ло за драго, на оногова, който ще ми
го принесе. И азъ рѣче Славка, щяхъ да
приложж сичко-то си сребро!

Не знаяхъ обаче още что ся е слу-
чило прѣзь нощъ-тж у Лименъ; ето
какъ послѣдва тамъ работа-та: Госпо-